

[Erhard Jakobsen.]

heder, og de ting, jeg har sagt, siger jeg ikke som en bebrejdelse mod forsikringsselskaberne, der vil låne ud til den højest mulige rente, heller ikke mod kommunernes kreditforening, der ikke kan låne mere ud, end den har gjort, ej heller mod banker og sparekasser, som sikkert har gjort deres bedste. Ingen kritik af disse institutioner, fordi de har optrådt, som de har, men lad det være en påpegnings af, at sådan må det ikke ske én gang til. Kommunerne skal ikke én gang til i den vanærende situation, at de skal ud at tigge om penge hos folk, som ikke har noget med det kommunale arbejde at gøre, for derved at kunne få gennemført ting, som ministerierne har velsignet, som boligministeriet har givet igangsætningstilladelse til. Hvem skal bestemme, hvornår der skal opføres en skole i en kommune, hvis vi skal have noget i retning af lokalt selvstyre? Den lokale kommunalbestyrelse gennemfører det enstemmigt, undervisningsministeriet anbefaler det over for boligministeriet, boligministeriet giver igangsætningstilladelse; men det pengeinstitut, der skulle udlåne penge til det, siger: nej, vi har ingen penge til det formål. Hvad vil det sige? Det vil sige, at folk, der er uden kompetence i kommunale spørgsmål, der er uden kendskab til kommunale problemer, bestemmer, om alle de andre myndigheder skal sættes til side af hensyn til det, som de nu skal tage hensyn til.

Jeg siger ikke, at det er forkert, at private institutter tager hensyn til det private erhvervsliv, for det er det, de er til for; men så må vi have et andet institut, og jeg ved, at disse tanker ikke er fremmede for mange af mine kolleger rundt omkring i landet. Der arbejdes meget på det i øjeblikket; jeg ved, at den kommunale kreditforening også arbejder på det. Man arbejder på at få oprettet et specielt pengeinstitut i tilknytning til kommunernes kreditforening, som ikke skal nøjes med lånemarkedet, med obligationsmarkedet, men derudover skal skaffe lånemidler frem fra ind- eller udland for derved at kunne sikre, at når kommunerne gennem boligministeriets igangsætningstilladelse har fået tilladt en årlig investering på, skal vi sige, 2 milliarder, så er der også lånemuligheder til rådighed, så kommunerne kan gennemføre det, som der

samfundsmæssigt er givet grønt lys for. Dette ville være logisk, og når de private pengeinstitutter ikke synes at kunne medvirke, så det kan foregå på den måde, ja, så er det klart, at kommunerne må tage sagen i deres egen hånd.

Jeg ved, at den diskussion, vi får nu i det kommende år om kommunernes problemer, mere vil dreje sig om amt, kommune, stat; men jeg vil bede om, at man ikke glemmer disse problemer, for til syvende og sidst er det lokale selvstyre en narresut, hvis det er andre end de lokale folk, der skal have indflydelse på, om kommunerne kan opføre de ting, som man i øvrigt fra alle sider er enige om bør opføres.

Statsministeren (J. O. Krag): Den politiske debat foregår ikke alene her i salen, men også udenfor, og da hyppigt i en mindre afdæmpet form end den, vi har overværet i går og i dag.

Jeg kunne have lyst til at plukke en enkelt blomst, må jeg vel kalde det, fra udenrigsudtalelserne. Det drejer sig om nogle betragtninger, som det ærede medlem hr. Thestrup — jeg ser, at han desværre ikke er her i øjeblikket — gav udtryk for i en tale for nogen tid siden. Han mente, at regeringen skulle være træt, træt af regeringsmagten, og efter det ærede medlems opfattelse var det lidt af en ulykke for landet at have en træt regering.

Når jeg har hæftet mig ved denne udtalelse, er det i og for sig ikke, fordi jeg anser den for særlig værdifuld; den er vel ret beset kun et banalt indslag i hele den konservative propagandavirksomhed. Men det er klart, at jeg må føle et ansvar for regeringen, for dens medlemmer og for det arbejdsklima, hvorunder ministrene ofte må udføre deres vanskelige arbejde. Og da jeg havde læst det ærede medlems udtalelse, spurgte jeg mig selv, om regeringen virkelig er så træt.

Når jeg nu står her på talerstolen og kan skue ud over regeringsbænkene, synes jeg, jeg må komme til det resultat, at det ærede medlem har uret. Der er virkelig ikke noget i vejen med regeringsmedlemmernes energi eller arbejdsglæde. Se f. eks. på den højtærede udenrigsminister; han burde måske være træt på grundlag af alt det arbejde, han gør, men han er det ikke. Eller er finansministeren træt? Nej, han ser ikke træt ud;